

AGOMEZ

Núm. 13

Preu: UN ral

Fabricació de Genres de punt

Exportació - Articles d'ocasió - Importació

Los Dollars

J. Renom Garriga, S. en C.

~~~~~  
DESPATX:

Salmerón, 56 - BARCELONA (Gracia)

Telèfon 43 G.

---

## CLÍNICA

— DELS —

### Doctors Emili Oños i Josep Marsal

del Hospital Clínic i Còs Mèdic Municipal

MEDICINA GENERAL

Especialistes en enfermetats de la  
pell i malalties genito-urinaris

Tallers, 48 bis, pral. BARCELONA

De 12  $\frac{1}{2}$  a 1  $\frac{1}{2}$  i de 7 a 9

---

**Cristall - Pisa - Porcelana**

~~~~~  

Llorenç Balagueró

Travessera, 61 Torrent de l'Olla, 75

~~~~~  
Servei especial per a CAFES

: BARS i XACOLATERIES :

~~~~~  
ARTICLES PER A REGALS

Sastrería

Casa Capdevila

Plaça Rius i Taulet, 5

— GRACIA —

(Al costat de l'Estant)

ARTE

Taller de Fotogravats

Mallorca, 191

Telèfon 3108 A

PÍDASE EN TODAS PARTES

Cada 200 cupones de Ahorro son
valederos para una libreta de la
CAJA POSTAL DE AHORRO
o CAJA AHORROS DE BARCELONA.
Con la imposición de una peseta
o 20 sellos de Ahorro de 0,05 ptas.

Demaneu-lo a tot arreu

Editorial i Llibreria d' Art

M. BAYÉS

Tallers, 32, pral.

BARCELONA

Acaba de posarse a la venda el primer fascicle de l'obra

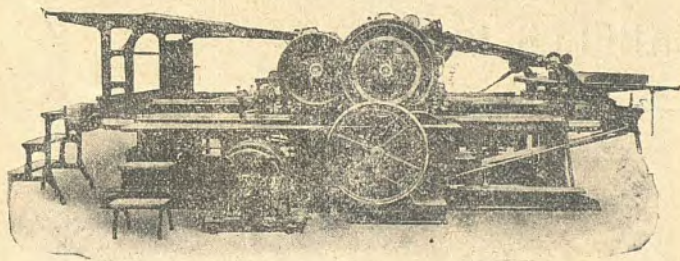
LA CATALUNYA PINTORESCA per En XAVIER NOGUÉS

Taller de construcció i reparació
de Màquines

DE

Pons i Silvestre

Especialitat en les de Arts Gràfiques
Traslats, Montures, etz.

PASATJE DE LA MERCÉ, 5
Teléfon A 4852

BARCELONA

Fàbrica de llibres ratllats
i objectes d'escriptori

Francisco

Salellas

Corts Catalanes, 644
(entre Passeig de Gracia i Claris)

Teléfon 3514 A

BARCELONA

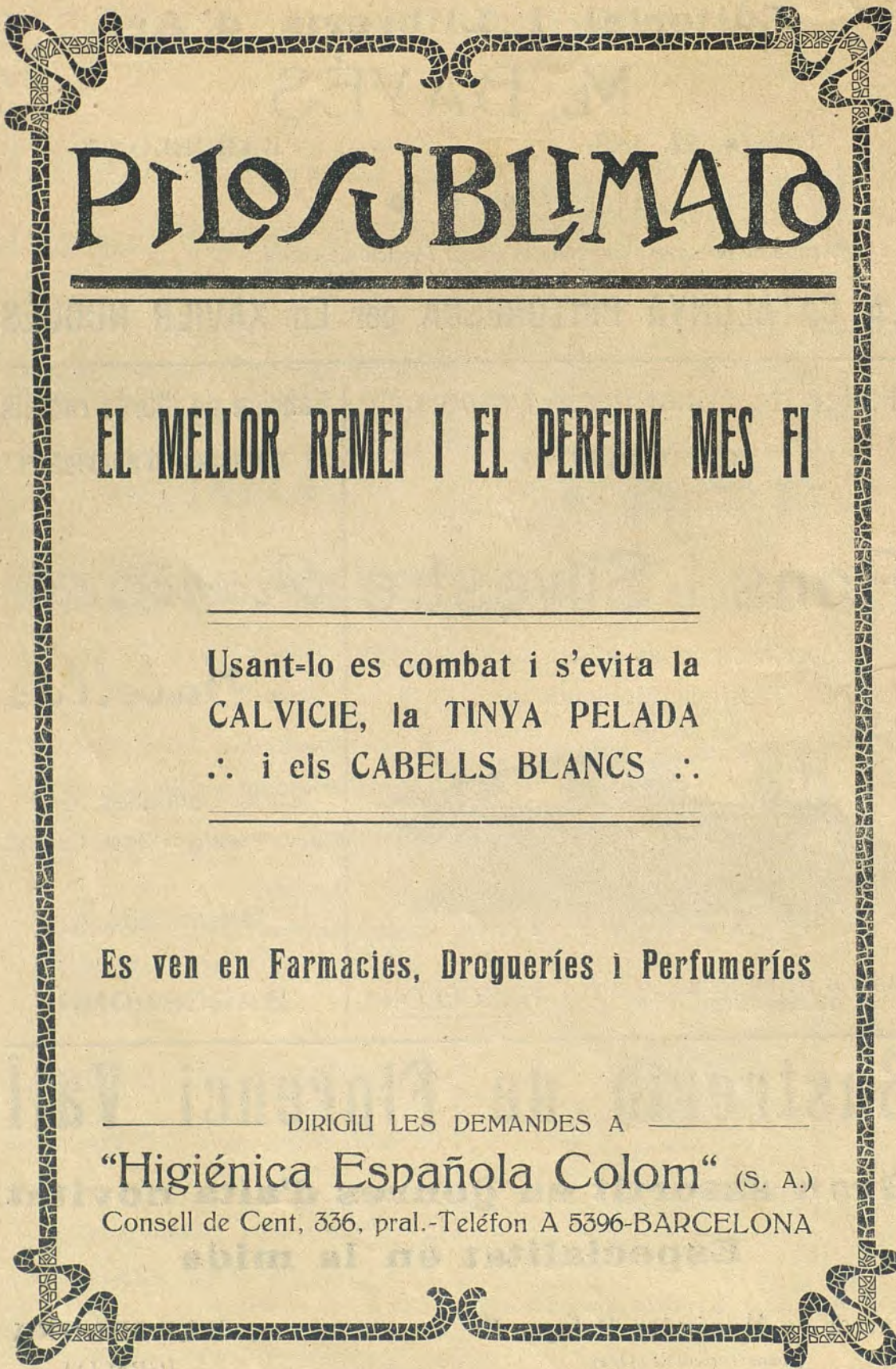
Sastrería de Florenci Vall

Gran assortit en genres d'alta novitat

Especialitat en la mida

Carrer de Menéndez Pelayo, 12
(abans Torrènt de l'Olla)

BARCELONA
(GRACIA)

PILO SUBLIMADO

EL MELLOR REMEI I EL PERFUM MES FI

Usant-lo es combat i s'evita la
CALVICIE, la TINYA PELADA
∴ i els CABELLS BLANCS ∴

Es ven en Farmacies, Droguerías i Perfumerías

— DIRIGIU LES DEMANDES A —

“Higiénica Española Colom” (S. A.)

Consell de Cent, 336, pral.-Teléfon A 5396-BARCELONA

Redacció i Administració: Llibertat, 4 — Barcelona

ART CATALÀ

“JARDI”

Quadre d'en MIQUEL TUSQUELLAS

que figurà en l'exposició que darrerament ha celebrat en el «Foyer Français» d'aquesta ciutat i de la que tota la premsa se n'ha ocupat amb elogi.

JOCS FLORALS

No tractem de fer una senzilla resenya perquè la creiem inútil i poc interessant. Per la premsa diària tots sabem el nom dels autors premiats, i fins coneixem les poesies afortunades. La descripció de la festa no té interès tampoc perquè cada any és la mateixa, canviant solsament el nom de les persones. Però, al vol d'aquesta festa anyal, se'ns acuden unes petites meditacions que volem exposar honradament, sense demostrar tendència de cap classe, perquè no la sentim, i sense que'ls mal pensats ens creguin partidaris ni contraris de ningú.

La festa dels Jocs Florals, d'uns quans anys ençà, serveix solament per a presentar a la llum del dia el llastimós estat a què'ns han portat les nostres lluites personals. Amb motiu d'una reforma que portà una revolució entre els nostres literats, es dividiren aquests en dos grups i començaren sa lluita secretament, sense atrevir-se a descobrir-se, de cara a la opinió.

Ara fa tres anys, precisament amb motiu de dita festa, es manifestaren els dos grups, i llavors començà la baralla amb males arts, sense donar-se compte que la verdadera víctima era el renaixement de la nostra literatura.

No senyalem als uns ni als altres, tots són culpables, i les seves rencunies no les amaguen ja pudorosament, sino que sembla que'ls plau demostrar-les. Enguany, per exemple, al jorn següent d'haver-se celebrat la festa, sortia al carrer una revista amb retrats dels autors premiats i amb el text íntegre de les composicions premiades, degudament firmades amb aquells noms que devíen restar desconeguts.

L'home més desconexedor d'aquestes coses comprendrà fàcilment que una revista no s'improvisa. Ademés de la composició i tiratge, cal recerchar els retrats dels autors, gravar-los, etc., i això no's fa pas amb les poques hores transcorregudes des de l'obertura dels plecs corresponents als noms dels autors de les poesies premiades, a l'hora que sortí a la venda la aludida revista. Això és el cas d'un grup; de l'altre grup diríem, sabent-ho certament, que en alguns Jocs de fòra aon ells han sigut jurat, el veredicté s'ha enviat ja fet des de Barcelona, desconexent en absolut totes les composicions presentades.

Aquestes anormalitats, que forçosament des-

encoratgen als que s'ho prenen de bona fè, provenen d'aquesta separació dels homes, que deurien juntar-se, ara més que mai, per l'enfortiment de la nostra literatura.

Resulta d'aquests partidismes que un valor positiu no pot creixer ni desentrotllar-se perquè com que forçosament ha de perteneixer a un cantó o altre, té per enemics decidits als del cantó contrari. I si algú hi ha tan fermament individual que's llenci a la lluita tot sol, ha de rendir-se tot seguit, perquè si tenint bons defensors no pot triomfar, menys triomfarà tenint dos enemics i cap amic.

Es clar que de la lluita d'escoles en naix sempre la renovació, però és que ara no és aquest cas, sino solament una lluita d'homes, i abstrerts amb aquestes insidies ens oblidem de tota evolució noble i no seguim els passos d'altres països més equilibrats.

Çò llastimós és que anyalment fem una manifestació d'aquestes petiteses nostres en els Jocs Florals, per çó que es fa precís que es vagi decididament a una renovació sabia i enèrgicament encaminada. ¿Cóm? No som nosaltres qui debem dir-ho, encara que si ens creíem prou autoritzats ho diríem, perquè sabem lo que pensem.

Com a festa resulta ja un xiquet fòra de lloc, puix no té aquell encís que tenia quan encara es feia a la vella sala de Llotja, revestida d'un aire tradicional i d'un sant reculliment. Com a certamen literari no és prou ampli ni ben orientat, perquè és indubtable que les poesies dels Jocs Florals han de tenir imprescindiblement un caient especial, i avui dia deuria donar-se cabuda en els Jocs a moltes branques de la nostra literatura que avui en resten recloses, i els premis deurien ser d'altra forma, i no deuria reduir-se a un senzill concurs literari, sino que deuria ser una ample manifestació artística i cultural revestida d'una seriosa solemnitat.

Això ens ha inspirat la festa dels Jocs Florals d'enguany, i aquesta és la nostra franca opinió, sense que les nostres paraules pretenguin molestar a cap de les il·lustres personalitats que conreen els tradicionals Jocs, ni a tots aquells amics nostres que busquen en la apoteòsica festa una guspira de gloria popular i reconeguda.

EL TEU NOM

PER A ELENA ABADAL

Sabs la gracia que hi ha en ton nom abscon-
Ella és prou per a fer gloriosa una vida. [dida?
Evoca en nostra ment la perfecció pagana
i ensemps la gracia pura de la virtut cristiana.

* *

Helena la primera, la més formosa i alta
de tota dòna nada; la qui la veu exalta
d'Homer el cec poeta, la qui fou la dissort
de mils d'homs que per ella van llençar-se a la
i sentint corre als peus la sang a rierades [mort,
ni un esquix la tacà de les roges onades.
I la seva bellesa va resplendí immortal
de sobre de les runes, de la mort i del mal,
talment com Afrodita en la mar inquieta
sorgí, quan cel i terra en abraçada estreta
es junyiren i el goig de l'alta formosor
apagà en les llurs boques el clam foll de dolor.
I per donar als homens la més pura alegria
a Helena la primera, amb son encís cobria
i li feu donar nom a un poble gloriós,
i fins els morts sentiren per ella al moll de l'òs
el desig... I a la mort va donar-se gojosa
ans que al voler damnat de la dòna gelosa:
ans que perdre la seva formosor immortal
ses mans al coll nusaven la llaçada fatal.

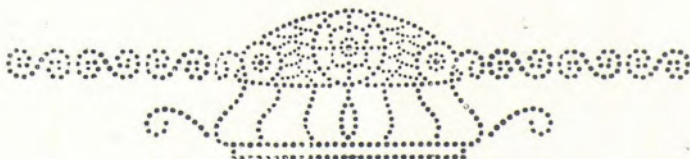
* *

I la qui abandonà la gracia de les roses
per a petjar amb goig esbarcers i gatoses
cobrint de fredes cendres el lluminós esclat
de la imperial corona i va sentir-ne grat.
I vers la terra santa caminava amatenta
gloriosa en la seva vesta de penitenta
plena de santetat: talment un oli efús
eixit de les cruentes ferides de Jesús.
En les mans imperials, fràgils per femenines,
sentia amb goig clavar-se les agudes espines
amb que la terra avara defensava el tresor
de la creu on patí el Rabbí redemptor.
I duda per la fè, la terra commovia,
les resseques entranyes son plor amorosí
i entre ses mans la creu, radiant de claró
obria al món els braços, pau i benedicció.
I per a que brotés la divina florida
plantava en el seu cor aquell arbre de vida,
Elena emperatriu, lliri de santetat
que de la copa vessa baume d'eternitat.

* *

Heus la gracia que hi ha en ton nom abscondi-
que per l'encís d'ell, ara portes en tú junyida [da:
la noble perfecció de la beutat pagana
i la pura virtut de la santa cristiana.

AMBROSI CARRIÓN.

CRONIQUE CIUTADANES

EL DIPUTAT

Nosaltres, que fugim com del diable de tot çò que pugui semblar pecaminós, no sabem resistir avui la temptació de parlar de quelcom que s'apropa una mica a n'aquesta farsa mal intencionada que'n diuen política.

Tal volta podreu objectar-nos que el diputat és més per tractar-lo en una crònica rural que ciutadana, perquè el diputat dins de la ciutat, és un ser vulgar i desconegut que fins ens l'han de senyalar amb una creu quan ens el mostren retratat en mig d'un grop de gent mudada, comensals d'un gran banquet o organitzadors de qualsevol acte més o menys benèfic; però jo vos diré, que fins el representant llegítim del poble més insignificant, el facturem de ciutat, i per això crec que no vos haveu d'extranyar de que jo en parli en una crònica ciutadana.

En una vila qualsevol no sabrien elegir un home de la mateixa localitat; els cassinos i casinets polítics si tinguessin el diputat a quatre portes més amunt o més avall d'allà on fan la manilla, els semblaria que no tenen un representant autèntic.

No; el diputat, perquè fagi més l'efecte, se l'ha d'anar a rebre i despedir a l'estació, veure'l a l'arribada, com baixa arrogant d'un vagó de primera i veure'l després a la marxa, saludar amb una gran cordialitat des de la finestreta del mateix vagó; com si durant l'estada al poble representat el caràcter dels individus de la junta del cassino amic, li hagués simpatitzat extraordinàriament, i el president esdevé el més ferm propagandista si sortint de la estació pot exclamar joiosament amb tota la boca:

—Es un galant home, molt franc; a mi m'ha donat quatre copets a l'espatlla.

El diputat ha de tenir indispensablement una certa *pose* de conqueridor modern, com si amagués una vella armadura guerrera desota el *ché* o l'*esmoquin*.

El diputat necessita indumentaria; del talent se'n pot fer de més i de menys, però la *pose* és indispensable.

Avui dia l'automòvil, per exemple, és un gran cooperador de l'èxit de l'escrutini; a l'arribar l'auto al mig de la plaça Major tot polsós, bat-

zegajant, cridaner, el president, els vocals i fins el batlle i el rectó del poble, s'acosten a saludar a l'il·lustre candidat, però totes les mirades de qua d'ull són per examinar el monstre; fins el secretari de la societat recreativa-política, organitzador el mateix d'eleccions que de saraus, si gosés apretaria la bocina o daria la volta a la maneta de la sirena roncadora, el mateix que la quitxalla que s'ho mira d'un troç lluny.

Tots els detalls més insignificants són el secret d'una elecció: una emmascara, una arruga, representen uns quans vots perduts; un gran *dije*, una cadena d'or groixuda i una estreta de mà enguantada, representen uns quans vots guanyats.

Si el diputat és jove, esllanguit i una mica cridaner, el poble es fa creus de veure'l tant jove i tan diputat; si és bell i barba-blanc, el poble és confiat de la seva experiència.

Pobre poble si sabia fixament la cara ensopeida i somorta que farà aquell home una volta assentat als escons del Congrés.

Pobre junta del cassino si sabia que aquell home que'ls ha colpejat suau i amablement amb la mà enguantada i que han contemplat com un ídol; en la penombra de la gran sala de sessions restarà desaparebut escoltant pacient çò que diuen els altres, tot entretenint-se saborejant alguna llemnadura com una vulgar minyona de servei en el cine, al diumenge a la tarda; deixant-se dominar i fins contradir per l'imperiós manament del quefe de minoria, entregant-se dòcil a la santa obediència; lo mateix que la minyona de servei s'entrega històricament a les exigències goludes d'aquell novió imperiós, que l'ha portada a seurer al seu costat i l'ha invitada amb *car-metlos*, i que per aquest sol fet l'obliga a seguir cegament els seus capricis.

Però, de çò que passa allà ¡quí se'n entera!; la qüestió és tenir un diputat que sembli de debò; al fi i al cap es vota més el vestit, la figura i la veu arrogant i altiva, que no el talent i el treball.

Sino, ara s'apropen eleccions, que ho provin tots els partits: que deixin d'anar els candidats en romeria de poble en poble, que deixin sa propaganda, que oblidin els discursos que tenen preparats, i el poble no sabrà a qui votar.

El poble necessita veure el seu representant, contemplar el seu auto polsós, rebre els quatre copets tradicionals de companyerisme, sentir la seva oratoria pomposa.

Si no'l reveu i no'l sent, no se'n recorda.

SAM.

El plany del monjo

Mentres del poble l'orgia avança
al toc de festa que alegra'ls cors,
trist en el claustre, sentint recança,
el monjo jove plora'ls amors.
Recorda uns dies de bella empresa
en que gatlfa són cor novell;
¡dixosos dies de juvenesa!
¡qué feliç era lo temps aquell!
Temps que a la vida tot goig encanta
temps que tot mostra són pur encís,
avui petjant-ne l'estada santa
el monjo jove planye's aixís:

Quan l'alba hermosa tof just naixia
per dar al día la nova llum,
en mon cor jove la sang floría,
n'era la terra tota perfum.
N'eren els càntics de l'ocellada
alegres notes d'un gai concert
en que Natura, sent festejada,
sentia's grata per l'himne ofert.
Seguint el ritme de cançó bella,
tot pregonava lo cant d'amor;
tant punt vaig veure l'imatge d'ella
ja va gravar-se dintre mon cor.
Al lluny guaitant-ne la plana encesa
de la llum bella, que daura'l sol,
mos ulls la veien com a princesa;
¡semblava viure per mí tot sol!
I en les nits belles de primavera
al clà de lluna, profà l'esguart,
jo li parlava de quan gran era
l'amor que duia i que servo encar.
Per tú daría ma vida tota
¡oh bella aimada!... ¡volgut tresor!...

Aixís parlant-ne, quasi sanglota,
lo plò que amarga li lliga'l cor.
Ell prou volía vida amorosa
que té al juntar-se dos cors iguals,
mes degué fer-ne vida reclosa;
varen lligar-lo mires pairals.
I al recordar-ho, dins de ses venes
sent sublevar-se la seva sang;
bò i ofegant-ne del plò les penes
mira junyir-ne són hàbit blanc.
I agenollant-se prop la capella
prega a la Verge commòs i trist;
per allunyar-ne l'imatge d'ella
cota la testa, besa el Sant Crist.

Mentres del poble l'orgia avança
al toc de festa que alegra'ls cors,
dintre'l vell claustre, sens cap recança,
la fè del monjo, venç als amors.

ANTONI MONFORT.

Aquest nombre ha sigut
previament censurat
per la autoritat militar

Divendres Sant

Era la sublim Goiesca
plorant als peus de Jesús:
les llàgrimes eren perles;
fonts de mel llurs negres ulls.

Els cirials l'il·luminaven
donant-li gaia esplendor:
semblava nova Magdala
aclapada pel greu dol.

La gentil figura ignota
sanglotant aquest matí
ha pertorbat la meua ànima.
Entre el plor, quin bell encís!...

EMILI GRAELLS CASTELLS.

*
* *

Cantant l'amor arreu, ja presentia
una dòna de riure lluminós;
llavors glosava sempre en poesia
les mans que m'ofrenaven sempre flòs.

Del mar pujavem dalt a la muntanya
i un bés floría en mig la solitud;
El cant era dictat per ma companya
i es perdía molt lluny... No era viscut.

Mes un jorn la donzella presentida
la vegí davant meu, tota blancor,
i el meu cor fou retut per la punyida
del viure, sols per viure de l'amor.

I d'allavors ençà, plè de gaubança,
cizello sols estrofes immortals
que són per mí l'Arc Iris d'esperança
i són per ella efluvis divinals.

I vull cantar l'amor i la florida
i un esclatar ubèrrim d'il·lusions,
perque ja tinc la dòna presentida
que dictarà amb sos besos mes cançons.

MIQUEL SAPERAS AUVI.

JEAN WALKER

Entre les moltes exposicions d'art que tenen lloc a Barcelona, ens cridà l'atenció, no fa gaire temps, una en les Galeries Laietanes, en la que hi havien varis retrats de dona i alguns paissatges, de certa duresa de línies, però que denotaven un temperament i una honradesa artístics. Els quadres anaven firmats per un tal Jean Walker; preguntàrem i ens enteràrem amb sorpresa que el tal pintor era pintora. Això ens encuriósí més i projectàrem reproduir en el Niu alguna de les obres que figuraven en dita exposició.

Més tart el nostre crític d'art feu un elogi relatiu de Miss Walker, i no estant d'acort amb el parer del company, decidírem anar a visitar a la desconeguda artista.

Ens dirigim a l'adreça que'ns donaren a can Segura, i ja enfront de la porta del seu estatge, la mà tremolà al tocar el trucadó, per la emoció de lo desconegut. ¿Cóm serà aquesta pintora? ¿Tindrà prou complascència per atendre an aquest insignificant reporter?

La porta s'obrí i s'ofereix als nostres ulls una munió de figures femenines que'ns esguarden extranyades. Tímidament demanem per Miss Walker; ens inviten a entrar i passem per un bell jardí entre oloroses flors i xamoses poncelles i capolls de roses primaverals.

Estem en el Col·legi Internacional, i en la seva saleta d'espera; passem la nostra targeta a

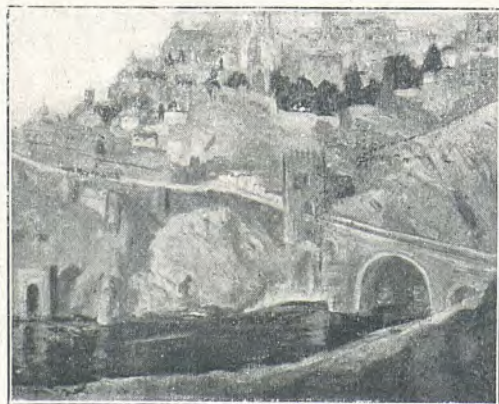
(Fot. J. Farré)

la serventa, i als pocs moments es presenta Miss Walker acompanyada de la directora del Col·legi, qui amablement ens serveix d'interpret, per no conèixer aquella, segons diuen, altre idioma que'l seu nadiu.

Exposem el motiu de la nostra visita, fem un xic l'elogi del Niu i quedem amablement convints per a repetir la visita. Alguns dies més tard, i

Setmana Santa

Toledo

Autoretrat

Angeleta

amb els aparells fotogràfics, tornem al Col·legi. Aquesta vegada el jardí resta quiet i silenciós, però Miss Walker no ve acompanyada de la directora, sino d'una xamosa senyoreta, qui ens farà de traductora; mes no n'hi ha pas necessitat: Miss Walker parla bé'l castellà, amb por, però amb dolçor, amb un barboteig de jovenesa.

I ho és de jove la pintora: per sa figura i per la seva edat, per sos entusiasmes, per la llum del nostre sol, que l'ha embaumada traient-li aquella rigidesa neoyorquina. Fa tres anys vingué a Espanya, ha recorregut les clàssiques i tradicionals poblacions de Castella, s'ha amarat de sol, ha cercat encara més llum en el Marroc, i plena de aquesta visió de vida tan nostra, s'entorna al seu país amb recansa.

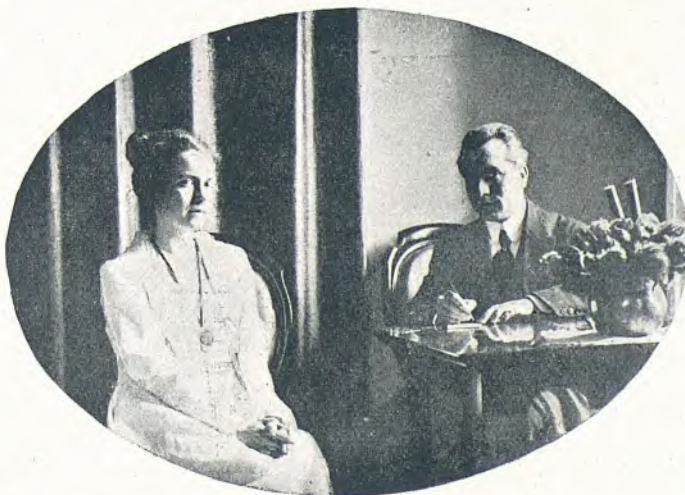
Sentint la dolça parla de Miss Walker i el dring cristallí de la veu i rialles de la senyoreta que'ns

acompanya hem anat impresionant plaques i reproduint algunes de les teles de la nomenada pintora, pastoses, de llum ben llevantina, despreses de les sequetats nòrdiques, amb tònics càlids i ben trobats.

Nosaltres creiem que Miss Walker anyorará els seus aromes de la Pineda on s'hostatja i tornarà ben prompte i s'endinsarà per les nostres serralades, i ens donarà a conèixer noves teles que seràn altres tants fruits del seu art ben espanyol.

Acabada la tasca, deixem el plàcid i elegant saló on hem desgranat nostra conversa, i a l'atravesar el jardí veiem darrera els vidres de les finestres les cares curioses, rialleres, burlesques, de les nenes del Col·legi, que com enfilall de roses ens acompanyen fins a perdrens en la prosa de la vida.

Roc.

Nostre redactor "Roc" conversant amb la distingida pintora Miss Walker—(Fot. J. Farré)

CAP D'ANY

I

Tarda freda i trista era la d'un cap d'any. Uns núvols corrien com garces. El riu baixava plè, térbol. Uns pardals xisclaven revolotejant per la immensitat negrosa de l'espai. El sol era post. Es feia de nit, i dins d'una casa, sola, humil, una mare amb son filllet petit.

II

La mare fa el sopà. L'infant plora. A fòra la quietud és immensa. Els pardals són a joc. La nit creix. Fa vent, i la remor del riu persisteix igual, acompassada...

III

El fill petit plora amb desesper. La mare l'aconhorta i es diu a sí mateixa: ¡Estàs sola! ¡l que és estrany que no vinga en Lluís! Pòtser... mes no, no serà. I contra les oliveres i ametllers si sent esquinsà el vent que xiula...

IV

La portalada és oberta de bat a bat. Al lluny una ombra negra avança. La mare diu:

—Serà el noi. ¡Gracies a Deu! ¡l quina tarda havem passat el meu filllet i jo, tant isolats!

Entra el fill gran i la mare arranca en un plor sanglotant...

—¿Per què ploréu aixís, mare meva?—, diu el fill arribat.

—¡Ara fa un any que tens el pare mort!

NARCÍS RICART BAGUER.

*
* *

De puresa immaculada
el vostre pit resplandeix.
Els vostres ulls són aubada
que mon ànima aclareix.

Vostre cabellera rossa
brilla al primer raig de sol...
¡l m'afalagueu, hermosa,
amb paraules de consoll!

Vos donc mercès infinites
puix heu calmat el meu cor,
ofegant les meves lluites,
oferint-me vostre amor...

F. PEDRO DOLCET.

*
* *

¡Quina nit! ¡la nit d'avui
n'ha sigut de més angoixa!...
El meu pare agonitzant
i recorts d'amor alhora!...

Temps enrera, aquesta nit
per mí era la més ditxosa...
D'avui enllà farà que
se m'esmunyi el plor pel rostre.

En l'avenir, al recordar
la data aquesta, ans de joia,
¿cóm resistir-les podré
dues sotregades fortes?...

La vinguda de tu al món
¡oh desagraïda dòna!
i el deixar-lo l'hom més sant
d'entre tots els demés homes!

JOSEP FERRÉ ROIG.

A CLAVÉ

SONET

Sa juvenesa encar no començava
que al peu d'un torn ja encadenat vivia;
i aquell treball constant, de día en día
la llum de sa mirada enterbolava.

Creixia més i més... i més anava
creixent la fosquetat que l'affligia...
i a mida que lo món se l'hi enfosquia,
per l'ample espai són pensament volava.

Allí... i TOT SOL... d'aquella ment ardenta
inspiracions riquíssimes sortiren
que són nom, ans obscur, tant enaltiren;

inspiracions que avui sa patria ostenta
entre'ls llors més preuats que l'hi llegaren
quants, aixís, com Clavé, sa patria honraren.

† BARTOMEU CARCASSONA.

LA FOTOGRAFÍA ARTÍSTICA

Pasturant

*Fotografia d'en JOSEP HOMs,
de la secció de fotografia del «Niu Artistic»*

Pedra Forca des de La Mola

*Fotografia d'en JOSEP GARRIGA,
de la secció de Fotografia del «Niu Artistic»*

CONTE DANÉS

EL QUAQUER

Un quàquer un xic vellet tornava una tarda del seu passeig cavalcant damunt un magnífic poltre. Quan ja era prop de ciutat es topà amb un altre genet, emmascarat de cara, el qual damunt un vell rocí que reganyava totes les costelles que tenia sota la pell, però no aixís les dents de la boca, perquè no n'hi restava cap, li digué encarant-li una pistola: —Bon home, voldria premiar els molts serveis que m'ha fets el meu cavall regalant-lo amb bò i abundós farratge. Si vos voleu, com jo ho vull, ara canviarem els cavalls—. El devot quàquer es va dir: ¿Què faràs? A casa encara et resta un altre cavall, però de vida no tinc més que la que porto. —Està bé—, va respondre; i van baratar els cavalls. El bandoler va cavalcar damunt el cavall del quàquer, però aquest va agafar les rendes del pobre rocinot, i amb tota calma va fer el seu camí a peu.

Quan va arribar a les portes de la ciutat, va deixar les rendes damunt l'esquena del cavall, i li va dir: —Camina, Llätzer; tu sabràs millor que jo on rau l'estable que et tenia el teu senyor—;

i seguint al seu darrera va anar passant carrers i carrers fins que l'animal es va aturar davant la porta d'un estable. Llavors el quàquer es va ficar casa endins i va trobar el bandoler que just s'anava desemascarant. —¿Heu arribat bé, company?—, li va preguntar amb calma. Si ara vos voleu, com ho vull jo, tornarem a desfer el canvi, a no ser que volgueu, com ho vull jo, legalitzar-lo davant la justícia.

El fascinerós, veient-se descobert, li va tornar el cavall sense resar paraula. Però el quàquer va rependre: —Ara, si vos voleu, com ho vull jo, doneu-me una guinea de lloguer per l'us que heu fet del meu cavall—. També a això va accedir el bandoler.

El quàquer llavors va agafar les rendes del seu animal, i disposant-se a marxar, va dir: —Ecolteu un bon consell: No abandoneu mai el que us hagi ajudat en les vostres fadigues, sino vindrà a acusar-vos davant la vostra casa com ho ha fet el vostre cavall.

Per la traducció,
F. T. F.

Esclat de Primavera

Mentres pel sol la plana n'és daurada,
i esclaten al seu bes les flors novelles
i el rossinyol entona amb veu rimada,
des del fullatge, les cançons més belles,

vora el riu, sobre l'herba vellutada,
que esquitxa el roig color de les roselles,
hi dorm una pastora enamorada
somniaant amb el pastor de Valldorelles.

I aquell pastor que des del lluny l'obira,
que per besar-la ja fa temps sospira,
aprop d'ella i sota l'arbre s'arresera,

i una brisa d'abril manyaga i dolça
les flors de l'atmetller, llavors espolça
cobrint aquell esclat de primavera...

ANTONI BALASCH TORRELL.

Primícies d'amor

Als jorns primers del nostre amor sens mida,
quan jo et feia un petó, tot tremolava...
I veient el desig amb que et mirava,
tu tancaves els ulls, avergonyida...

¿Te'n recordes?... Ma cambra era enfosquida.
A dalt del cel, ja el primè estel brillava,
i tu, sentint-me dir com t'estimava,
closos els ulls, semblaves esvaïda...

Mes, després els obríes temerosa
i entre enfadada i seria i carinyosa,
et florí, al mirar-me, un dolç somriure...

I al fer-te un bes, de nou, tu m'el tornaves...
Al dir ton nom, el meu tu mormolaves...
I en nostres cors, naixia el goig de viure...

SALVADOR SOCIÀS FORNELL.

Dibuix d'en JOAN MARCÉ, de la Secció de Pintura del «Niu Artístic»

LA GINESTA

La ginesta grogueja en el caire
del tranquil caminal;
ros cabell, que s'estufa al lleu aire
de la tarda estival.
La muntanya, de verd mig tacada,
amb esclat ha florit;
sembla trossos de llum aturada
el seu regi vestit.
Es com l'or de la terra flairosa,
és la flor feta sol;
en el pit d'una noia amorosa,
morirà sense dol.

MERCÉ VILA I REVENTÓS

TEATRES

El Claustre

Amb motiu de l'estrena de *El Claustre*, s'ha demostrat novament, per dolorós que sigui tenir-ho que confessar, que tota demostració altament artística no troba entre nosaltres la estima i la cooperació que és de justícia que trobi, al menys per a aquells que venen obligats a fer-ho.

Els nostres crítics es planyen sovint de la desorientació del públic, i an aquest en definitiva el jutjen culpable de les crisis que pugui atravesar el teatre seriós; però ve una empresa generosa i un actor culte i artista de còs i d'ànima i en lloc de plàniers estèrilment de la desorientació del públic, esculleixen una obra sublim per a donar-nos un tast d'art veritable, i els senyors crítics llavors no'n fan esment o no'n volen fer esment, i amb unes quantes paraules de freda cortesía es creuen haver correspost degudament al sacrifici de la empresa i de l'actor.

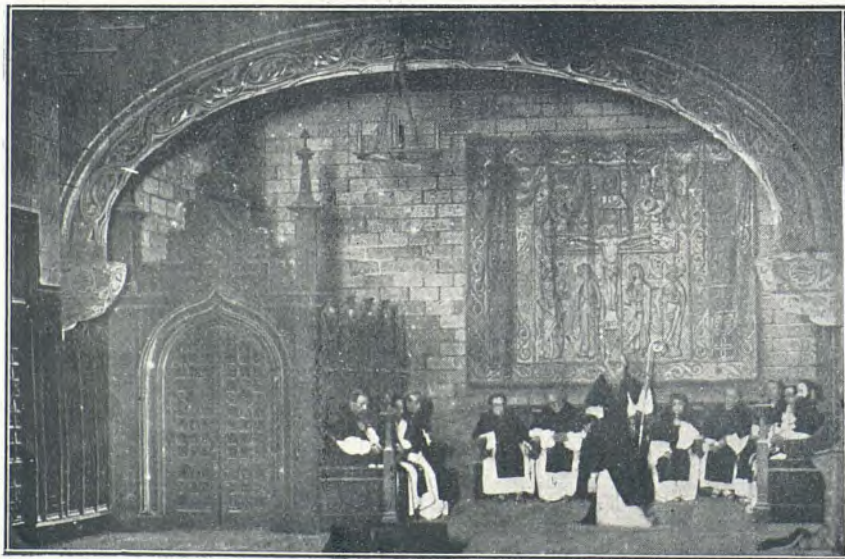
Aquest ha sigut el cas de *El Claustre*. En Giménez, l'actor més culte que tenim a Catalunya, l'únic actor, potser, que sab que l'art de representar és quelcom més que posar-se davant d'un públic a gesticular i a fer habilitats personals, escullí pel dia del seu benefici, una obra com *El*

L'Enric Giménez en «El Claustre»

Claustre, que representa un esforç material per la empresa i un esforç d'estudi pels actors, sabent per endavant que per la seva estructura especial no podia ser obra de cartell.

Però *El Claustre* debiem conèixer-lo i en Giménez ens l'ha servit, ajuntant així un nou orgull en la seva carrera verament artística, i l'esforç no ha sigut agraït com se mereixia perquè la premsa en general l'ha acullit com una estrena més, dedicant-hi sols l'espai més imprescindible per donar-ne compte, mentre per altra part dedicava columnes senceres a qualsevol grolleria estúpida i degenerada vinguda de fora casa.

Escena capdal del segon acte de «El Claustre»

Emilia Baró

Roser Pino

Nosaltres voldríem tenir en aquest moment una gran importància per contrarrestar aquesta indiferència de que ens dolem.

brant, dins del somort i reposat ambient claustral; des d'aquell moment endevinàvem a tots els monjos desota l'espessor dels

Joan Bruguera

Nosaltres en varem tenir una joia veritable de la estrena de *El Claustre*; coneixíem quelcom de l'art d'en Emili Verhaeren, però lleialment confessem que no coneixíem l'obra que tan acertadament li ha sigut traduïda per en Carles Capdevila.

Anàrem al teatre convensuts de que anàvem a veure quelcom que no es veu gaire sovint a Catalunya, i fou lo que esperàvem i més de lo que esperàvem: l'obra s'anava descapdellant als nostres ulls armoniosa i clara; de la confusió de tòn, sense recurs ni habilitat possible, solament per el màgic poder de la paraula, els personatges anaven prenent relleu i difinint-se, i al final del primer acte s'ens presentà el cas viu, vi-

Maria Guart

séus hàbits, i solsament un s'ens demostrava clarament en aquella magistral escena del segon acte, quan la confessió, que no desperta pas la caritat en totes les ànimes, i si solament en aquell jovenet que prega i plora per totes les coses de la vida, i en aquell vell *abat* d'una rectitud aplanadora que imposa la caritat més obrant en raó que obrant en amor. Aquell perdó imposat no podia pas alleugerir el dolor d'aquella ànima que lluita per mostrar les seves misèries a plena llum sense amagar-les vergonyosament, aprofitant-se de l'ombra protectora del convent, i el desig de mostrar-se es fa irresistible, imperiós, i triomfa a l'últim

quan té la certesa de que si be deurà abandonar

Evarist Pallac

Antón Martí

Emili Ginestet

Miquel Sirvent

el redós de la casa santa, les oracions pures d'aquella ànima angelical que solament prega, l'acompanyaran sempre.

I el desig es compleix en l'últim acte, que és una meravella; el boig penedit és foragitat de la casa santa i la vida uniforme recomença amagant cada hù do séu caràcter sota l'espessor de l'hàbit, mentres la fè encarnada en aquell infant, prega i prega.

Aquesta és l'obra magistralment resolta; poèticament és una filigrana i teatralment té escenes verament emocionants, cosa molt difícil de conseguir en una obra de la classe de *El Claustre*.

En resum: una bella manifestació artística que devem agrahir-la a la empresa del Romea i a l'Enric Giménez, puix que sense ells tal volta no l'hauríem assaborit.—S.

**

La interpretació de *El Claustre* ha sigut per tots conceptes immillorable. En Giménez ha estudiat l'obra amb tot l'entusiasme que's mereix aquesta, i ha sapigut donar a la part de Dom Baltasar l'estat anguniós en que's troba, mantenint amb fermesa aquest difícil temperament en tota l'obra. La Emilia Baró ha fet un fervorós Dom Marc, i li hem d'agraïr aquest sacrifici de la seva personalitat femenina. En Vinyas, amb aquell Prior a l'ensemps bondados i autoritari, ha tingut moments felicíssims. Molt bé en Bruquera en sa part de Pare Tomàs, molt més bé

que en la majoria d'altres papers representats. I finalment uns fèrvits aplaudiments pels demés: Martí, Ginestet, Pujol, Font, Pallac, Sirvent i Ferrándiz, tots ells molt justos i voluntariosos.

**

La represa de la temporada catalana per Pasqua tingué lloc amb la estrena de *El Cavaller de Seintgalt*, d'en D'Orbok, traduït també per en Capdevila.

Es tracta d'algunes escenes extretes de la coneguda obra «Memories del cavaller Casanovas», trasplantades amb bastant acert, constituint una comedia cavalleresca, còmica i sentimental a estones, que entreté agradablement i que en certs moments interessa i emociona. Es recomana tot el segon acte i bona part del tercer.

En Giménez, la Baró i l'Aymèrich, molt bé. Ben jugada la escena dels postillons i de les dones, del segon acte, per les senyores Pino, Fornés, Arquer i Guart, i els senyors Ginestet, Pujol, Martí i Ferrándiz. Bé també en Vinyas i en Mir.

Pel benefici d'aquest últim actor es representà un escullit programa, estrenant-se un monòlec d'en Frederic Urrecha, *Estevet, sabater*, que passà sense pena ni gloria. Quan aquesta revista veurà la llum, ja s'haurà estrenat *El gran enlluernament*, d'en Puig i Ferrater, del que parlarem en el nombre vinent.

Roc.

Impresions d'un viatge a Suïssa

Lector amic: Si tens la paciència de llegir aquesta verídica relació d'un viatge a Suïssa en temps d'armistici i no'm planys, és que no tens cor.

Et faig mercé dels treballs d'un mes i mig de lluita per a obtenir del Consulat de França el passaport per a passar la frontera. Ja tinc el passaport, i avisat de que el tren-convoi surt de Cerbère el dia 3 d'Abril (*) emprenc el viatge cap a la nació veïna.

Ja som a Cerbère. Hi arribarem el 2 d'Abril, a les 10 de la nit. Al «bureau» de passaports em diuen que'l tren no surt fins l'endemà passat a les 5 del matí. El comissari de policia, amablement, me dona una autorització per a passar la nit dintre un vagó, ja que és inútil buscar una casa aon dormir. Són les 11: nit fosca i freda. Entro dintre un vagó, carregat amb una maleta

de 20 kilos, un portamantes i un sac de mà. El quefe, amb cara de vinagre, em diu que no puc ocupar el cotxe. Li ensenyo el permís, i després de despotricar contra ço que califica d'exigències de policia, em deixa tranquil. ¿Tranquil he dit?... Als pocs moments entra un «cheminot» amb una llanterna de petroli amb més pudor que llum, i sense donar la bona nit, s'estira sobre el seient de davant i es posa a dormir i, ço que és pitjor, a roncar. Allò no és un home, allò és una orquestra de fiscorns i clarinets desafinats.

M'alço, busco llarga estona en va un altre compartiment. Tots estan ocupats. Per fi en trobo un de lliure, m'hi ajec, i a la poca estona sento un fret estrany. ¿Qué passa? Doncs que no hi ha vidres a les portes. M'inquieixo dintre la manta i... bona nit i bona hora. ¿Vareig dormir? No ho sé; sols sé que a les 4 una dona em crida i m'invita a «déménager», i amb 20 kilos de pès repartits entre tres bultos, busco la «salle d'attente». Ja hi sóc; hi trobo altres companys de fatiga. Preparo sobre el dur banc el meu llit. El sac de

(*) Des de ja fa temps i durant l'estat de guerra, no hi ha més que dos trens cada mes per anar des de la frontera espanyola a Suïssa amb un espai de quinze dies. (N. de la R.)

mà es converteix, per obra i gràcia de la necessitat, en tou coixí de plomes. ¡Però està de Deu que no puc dormir! Un empleiat, amb no gaire bons modors, ens invita a passar a la «salle des bagages». Altre cop faig de camàlic i ja'm tenni entre-mig d'un centenar d'homes, dónes i criatures, estesos per terra sens ordre ni concert. Amb cura de no trepitjar aquells fardos de carn humana, passo per entre els intrincats espais que resten desocupats. Per fi, prop de la porta sense vidres que dóna fòra de la estació, hi trobo un lloc per a posar-hi la creu que tragino en forma de maleta, maletí i manta, amb bastó i paraigües. Es encara de nit, i nit freda i forastera. M'assento sobre'l meu pesat equipatge i em llenço, oprimint el cor pel fret, la sòn i l'espectacle esgarriatós que se m'ofereix als ulls, a les més tenebroses reflexions. ¡Pietat humana, aon ets que no se't veu enlloc! ¡No són fills de mare aquesta gent que jau sobre les fredes lloses d'una sala destinada a bagatges! ¡I aquesta gent són paisans teus, espanyols, en sa majoria valencians i murcians! Molts d'ells gent jove a qui la Patria llença de sa llar, sense preocupar-se de si fòra d'ella seràn tractats com a fills d'una nació civilitzada i amiga... ¿Amiga, he dit? Llegeix i jutjaràs.

Un crit sortit del cor, un crit que no pot ser més que de mare, sorgeix d'un recó. Una criatura adormida s'ha després dels braços materns, cansats potser d'apretar-los per a donar calor a son filllet, i ha caigut de cara a terra. La mare s'esglaia, el nen crida i plora, i unes gotes de sang sortides del seu nas, embruten la cara dolorida de la mare, qui a força de petons i carícies sembla per fi aconsolar al seu filllet. Mare i fill queden adormits; ella, amb la cara bruta de sang, en mig d'aquell quadre feblement il·luminat, dóna una impressió que fa encara més esgarriatosa la remor del vent de fòra, la cruessa del fret de dins i el brugit de cent còssos que respiran llençant a l'aire roncs que semblen planys.

Per sortir no va durar gaire la muda contemplació de tanta misèria. Després de les 5 i mitja del matí, la entrada dels passatgers, l'anar i venir dels «porteurs» i empleiat de la estació, va canviar la decoració, convertint lo que era escena de trista solitud en un quadre mogut i plé de vida. Queda algun que altre ressegat que no ha plegat encara el seu llit, quan surto a fòra.

La matinada és fresca, el cel covert, el temps humit. Una dòna uniformada de «cheminot» me ensenya el camí del poble: Segueixi aquesta ruta, baixi uns esglaons, passi el llarc d'un tunel i ja hi és. Ja hi sóc, en efecte. Les cases están quasi totes tancades. Espero a la vora del mar, que mai m'havia semblat més trist, una hora llarga, i comença la peregrinació per a buscar allotjament. Un bon amic meu m'havia donat el nom d'una senyora que lloga habitacions: la viuda García. Aquesta senyora no'n té; m'acompanya a casa una seva neboda, que tampoc ne té, però té la pobra una cosa que val més: té compassió de mi que cansat i malmès li prego humilment que m'ajudi a buscar casa. Aixís ho fa, i per últim trobem una habitació, però amb la condició de no ocupar-la més que fins a les 3 de

la tarda, perque des d'aquella hora està retinguda pel comissari de policia que té d'acompanyar el convoi que surt a la matinada següent per Suissa. No conec encara al comissari que m'ha d'acompanyar i ja se m'atreveixa pel camí.

A les 8 me fico al llit, que no és lo mateix que posar-me a dormir: els meus nervis d'un cantó i tota la mainada del poble que's va donar cita davant el meu allotjament, es varen cuidar de tenir-me despert.

Es la 1 de la tarda. M'aixeco i cap a casa la neboda. Li dono mercès pel servei del matí i li pregunto per una fonda. «Doncs si li agrada aquesta no cal que's mogui», em diu. En efecte, la senyora Irene té una pensió o fonda. M'acompanya al menjador, que és una sala i alcova. La sala està plena de «cheminots», i a l'alcova, que és el menjador de preferència, no hi ha més que una senyoreta d'una edat indefinida. Es una institutriu suïssa-alemana que ve de Madrid i que fa tres dies que s'avorreix pel poble esperant el tren-convoi per a Suissa. Ens fem amics desseguida i no's fa dir dos cops la invitació que li faig d'anar a la estació a enterar-me de l'hora exacta de sortida del tren. I ja no'ns vàrem deixar més. Si algú pensa mal que sapiga, que per aquesta senyoreta, molt simpàtica i carinyosa, no s'hagués pas pensat mai en certàmens de bellesa, i que en aquells moments tota la meua deria era el tren-convoi i les ganes de fugir de Cerbère aon, per faltar-hi de tot, no hi ha ni metge, ni apotecari, ni escusats a les cases. Quan s'ha d'evacar una necessitat, cap al mar falta gent, i allí totes les nits la del poble hi acut amb més o menys pressa i puntualitat.

A les 10, després d'un passeig a la vora del mar (poètica manera d'aludir a una cosa molt prosaica), vaig a casa uns parents de la meua patrona que m'han cedit un llit. No dormo ni un moment. A les 3 i mitja ja estic llevat. Passo a buscar a la companya que dorm a casa donya Irene, i cap a la estació.

Al sortir del poble, a la llum de la llanterna que porta la minyona de la fonda, veiem una parella; ell i ella de port distingit, però amb traço tronat. Han dormit a la serena, sota el tunel. Venen de Califòrnia; fa vuit dies que s'arrastran per Cerbère; ella, malalta del cap al sortir de Sant Francisco, s'ha idiotisat: la pobra és boja del tot; dintre una hora han de pendre el tren-convoi per a Suissa. Serem, doncs, companys de viatge. A la estació el mateix espectacle que el dia anterior. Mentre espero que obrin el despatx dels bitllets, contemplo aquell dormitori ambulat i penso amb el quadre que pinta l'il·lustre Rusiñol en son llibre «Del Born al Plata». Parla de les llàgrimes que han caigut sobre la taula de la casa d'emigrants de Bons Aires, aon s'inscriuen aquells desgraciats. També an aquí n'han caigut a dolls de llàgrimes, totes o quasi totes de paisans nostres, que s'han sentit, a fir de ballesa de la frontera llur, més abandonats que aquells emigrants a qui la jove república brinda amb són hostatge una protecció i un asil que no's troben aquí.—V. R.

(Continuarà)

GENT NOSTRA

Alguna volta ja haureu tingut ocasió de poguer fruir l'art d'en Bonaventura Casas en les pàgines de aquesta Revista, i si haveu fet esment en les seves poesies, haureu comprès seguidament que's tractava

de la obra d'un jove inquiet i reposat a la vegada; inquiet per la seva joventut, reposat pel seu estudi.

En Casas és jove, joveníssim; entusiasta de les noves orientacions, busca la bellesa en el fons filosòfic de totes ses emocions i parla profundament, però és jove, i sa joventut li fa traició, encomanant-li en ses poesies un nerviosisme armoniós que embolcalla el pensament central fonament sentit i meditat. Però com que no fa mercè ni a l'un ni a l'altre del lloc preferent de les seves obres, esdevenen aquestes perfectament d'acort amb el seu temperament, ja que d'aquesta manera compreguent-ne el fons i sentint-ne la forma nerviosíssima de sa joventut, es demostra sincerament la ingenuïtat reposada que caracteritza a en Bonaventura Casas.

Havem cregut que més que'ls nostres elogis devíem mostrar-vos avui dugues de les seves darreres composicions, perquè sempre és millor el vostre judici que la nostra crítica. Oiu-lo:

Un cant a l'emoció

Jo'm sento d'aquest món meravellat de viurer constantment enamorat i emocionat.

¡Oh, l'emoció!
és un espaume que'ns abat

i ens dóna bò;
és un esclat de l'ilusió,
o una cançó en el mes d'Abril
plena d'olò
de tanta flò.

El vers subtil de l'emoció
té tot un dring inconscient
i és com la vida d'un moment.

Hores de molta vida sota d'un cel molt clà

D'un sospir, d'un colò,
d'una mica de llum
i una flò
en voldria nodrí una cançó
molt bonica.
Tan bonica,
que pel goig de cantar-vos-la, valtres
apendrieu de cor
sa musica.

Es sentida en un día d'Abril;
¡oh, quin día!
jamarava d'aital sentiment
que'm semblava que'l món tot floria
en els jardins, encantats per les roses;
i es sentia un enamorament
de melangiós esllanguiment
per a totes les coses!

I a una mateixa estona
hi estimava; en les flòs a una dòna,
i en la nívia carn d'ella,
hi estimava joconda ponzella.

D'un sospir, d'un colò,
d'una mica de llum
i una flò
en voldria nodrí una cançó
més bonica!

BONAVENTURA CASAS.

DE CASA

la sapiguts de tothom els noms dels autors premiats en els Jocs Florals d'enguany, volem estampar aquí les nostres felicitacions pels amics Jaume Martí Marull i Xavier Bonfill (Jordi Català) que obtingueren, respectivament, el segon accésit a la flor natural i l'accésit de prosa.

Aquestes distincions, encara que no fossin potser les que ells pretenien, foren ben merescudes i vistes amb complascència per tots aquells que coneixen el delicat pensar d'en Martí Marull i la bella prosa descriptiva d'en Jordi Català.

A ells i als demés autors premiats — Joan Maria Guasch, Lluís Via, J. M.ª Thous Maroto, J. Massó Ventós, Lluís G. Plà, Eduard Girbal Jaume i Joan Alcover, sentits poetes i distingits literats — la nostra enhorabona.

♦♦

A propòsit de Jocs Florals, hem de remarcar els discursos d'en Frederic Rahola i de l'Angel Ruiz i Pablo. El primer feu un gran panegíric del plorat arquebisbe de Tarragona, l'Antolí López Peláez, i a l'ensenyà una brillant defensa de l'idioma patri, i el segon parlà en sa parla menorquina i feu un discurs de gracies plè d'amabilitat pels nostres Jocs i els nostres Mestres.

Foren ambdós molt aplaudits, com també una poesia de Na Dolors Moncerdà de Macià, que's recità com a tribut a sa memòria.

♦♦

L'exposició d'automòbils que ha tingut lloc darrerament, ha sigut una de les demostracions més esplèndides i més ben organitzades que s'hagin vist en nostra ciutat.

L'indústria catalana s'ha col·locat, amb tal motiu, a l'altura de les seves competidores de l'extranger i l'èxit assolit ha sigut més gran del que s'esperava.

El públic ha omplert l'exposició durant els dies que ha estat oberta, visitant detingudament els stands, fent l'elogi de les instal·lacions, i deturant-se principalment davant de la d'en Carles Plaja, en la que'l nostre amic Lucas Albert exposava una magnífica carroceria canot, que fou el clou de l'Exposició.

Nostra modesta, però entusiasta felicitació als organitzadors d'aquesta demostració que honra a la indústria catalana i a Barcelona.

♦♦

El dia 13 d'aquest mes es reuniren en unes de les sales del Palau de Belles Arts, els expositors independents de la propera Exposició d'Art, per a elegir els individus que han de formar el jurat d'admissió i col·locació de les obres presentades per diis expositors.

La reunió transcorregué quelcom agitada, i davant de l'idea predominant de que'ls jurats fossin escollits d'entre els mateixos expositors independents, els del Niu que hi assistiren, determinaren retirar la candidatura de personalitats artístiques que's proposaven votar i en conjuminaren una altre composta dels companys Masdeu Argelaga i Miquel Tusquellas i del bon amic Ramon de Foix.

Les divisions en grups i propets dels votants, feren assolir un bon triomf a la nostra candidatura, puix després d'haver-se proclamat als coneguts professors d'un conegut centre d'ensenyança, en Felix Mestres i en Vicens Climent, pels dos primers llocs del jurat, el tercer lloc produí empat entre el també

professor del mateix centre en Vicens Borràs Alella i el nostre Miquel Tusquellas, decidint la sort el càrrec pel nostre company.

Per suplents quedaren nomenats en Borràs Alella, en Joan Llimona i també en el tercer lloc hi hagué empat entre en Masdeu Argelaga i en Ramon de Foix decidint-se la sort per aquest últim.

El nostre amic Tusquellas fou molt felicitat per la majoria dels votants, puix que és l'únic que dins el jurat representa als veraders independents, i tot encoratjant-lo perquè pugui complir el seu començ amb acert i energia, ens felicitem tots nosaltres per l'èxit obtingut.

♦♦

Entre els concerts que continuament es donen en l'estatge de l'«Orfeó Gracienc», hem de remarcar, ademés del que dita entitat organitzà per la revetlla de Pasqua florida i que com sempre resultà un èxit, el de la Sra. Pilar Graells, i el del «Cercle de la dona del pervindre», en que hi prengué part la senyoreta Isabel la Ortega, abdues pianistes, que demostraren bones qualitats i una rara intuïció musical, que'l públic premià amb llars aplaudiments.

♦♦

L'èxit de nostre últim nombre, no per ja esperat, fou menys gran, i ens complaurem des de aquestes columnes en remeiar novament als Srs. Rubió, Bosch Gimpera i Farran Mayoral, la finesa de facilitar-nos nostra tasca, encarregant-se ells mateixos d'explicar el desenrotll del benèmerit Institut d'Estudis Catalans.

Per cert que a l'últim de diis senyors ens oblidarem d'indicar-lo com a Secretari-Redactor de la Secció de Ciències, puix que'l secretari és el senyor D. Eugeni d'Ors, «Xenius».

També agraïm a l'amic Bermejo tot el seu important concurs per dita informació, i aprofitem l'ocasió per fer públic que és novament pare d'una xamosa nena anomenada Esther, Judit i Leda.

♦♦

El dia de Pasqua un bon nombre de socis del Niu realitzaren una amigable excursió a Montserrat, de la que'ns en ocuparem extensa i gràficament en un dels pròxims nombres.

♦♦

Tenim en preparació un nombre extraordinari pel que cridarem oportunament a concurs, als nostres dibuixans, pintors, poetes i fotògrafs.

♦♦

En aquest nombre comencem a publicar una interessant narració d'un viatge a Suïssa, fet recentment per un volgut amic nostre i que per els curiosos detalls que en ella s'expliquen, creiem serà de l'agrat dels nostres llegidors.

CORRESPONDENCIA

Daniel Forns Carreras. La prosa en cartera.—Agnà Casa fillón. En cartera.—J. Cortina Cirera. Encara no ns acaba d'agradar.—Pius Sedó. Esperem de vostre una cosa més scripi i acabada.—Pere Permanyer. Ho trovem massa viu.—Josep Lleida Seix. De les dues potser anirà una.—Jesus Pedrre En cartera, prò procuri a les altres proses dona'ls-hi un alEn calent.—Edmund. No ho trobem bé.—Salvador Socias. cartera, i segueixi enviant prosa, puix n'estem mancats.—Frederic Sala. Tot en cartera.—Xavier Cortils. En cartera ens hem enterat del contingut de la seva lletra que trobem conforme.—J. Esteve Gili. En cartera, prò esperem alguna cosa millor.—Ramon Rosell. Li publicarem quelcom, prò procuri no donar tanta extensió als seus treballs.—Pere Marcet. Enviï quelcom més.

NIU ARTISTIC

Revista mesal il·lustrada
amb col·laboració de les millors firmes catalanes

Val UN ral

Subscripció anyal 4 pessetes

Per subscripcions i anuncis a la Redacció i Administració

Llibertat, 4, o Trafalgar, 4 (quiosc de periòdics)

CASA PONSÀ

Flors i Plantes Naturals

Adornos de salons, banquets,
cistelles, rams i corones

Clarís, 38 (cantonada Diputació) ♦♦ Teléfon 3089 A

NIU ARTISTIC

Societat artística fundada per educació i encoratjament
dels novells artistes:

literats, poetes, músics, dibuixants, pintors, fotògrafs, etzétera

Es compona de cinc Seccions: Lletres-Fotografia-Pintura-Excursionisme-Música

Lletres.—Edició de la present Revista, Conferències, etz.

Escola de declamació: Vetllades teatrals.

Fotografia.—Projeccions, Excursions, Laboratori

Pintura.—Classes al natural, diàries de 8 a 10 del vespre, i matinals en
dies festius. Exposició permanent, Concursos, etz.

Llibertat, 4. — BARCELONA

TINTURA MORA
 es la mejor agua
 progresiva
 para **TEÑIR**
 el **Cabello**.

Amb la pau tan desitjada
 vindrà la febre inventora,
 mes jamai serà inventada
 cap *Tintura* tan preuada
 com és la *Tintura Mora*.

**Venda, en les principals
 Perfumeries i Drogueries d'Espanya**

IMPREMTA

Vda. de J. Riera

♦ ♦ ♦

Gran assortit
 de Postals a l'engròs
 Felicitacions
 Estampes 1.ª Comunió

♦ ♦ ♦

Riera Baixa, 11 i 13

Téléfon 3385 A

BARCELONA

P^{tes} 11'93
CALZADO
COSIDO & MANO
 para
CABALLERO
MARIANO CUBI, 3.
 Junto estacion Gracia
 Que las señoras que regulan el precio en el momento.

Extens i variat assortit
 en tota classe de
CALÇAT

♦ ♦ ♦

ESPECIALITAT en NOVITATS
 PER A SENYORA

BAR

"Las Euras"

El més familiar i més
 concorregut de Gracia
 (servei perfeccionat)

Plaça Rius i Taulet, 1

Bar MONTSENY

DE

FELIX FERRER

Verdi, 55

BARCELONA

REPRESENTANT

DEL

"Anís Catalunya"

15/60

Aigua Mineral Natural

..... **PURGANT**

DE

COSLADA

Analitzada per el Dr. Ramón i Cajal

♦ ♦ ♦

La millor purga i de resultats més eficaços

♦ ♦ ♦

Antibiliosa ❀ Antiherpètica ❀ Descongestionant

♦ ♦ ♦

Preventiu insubstituïble contra les infeccions tifoïdes i grippals

El mitjà més eficaç per a combatre l'ESTRENYIMENT

♦ ♦ ♦

Empleades en rentats i ablucions i deixant assecat—sense eixugar-la—la part mullada, donen magnífics resultats en els herpes, eczemes i demés afeccions de la pell.

Demani's a tot arreu